

пѣсни луди,
та селото
се разбуди!
Вредъ гълчава,
вредъ травога,
лаятъ пцета
доръ до Бога,
че излѣзе
махалата
хвѣна Герчо

въ тъмнината:
тозъ го блѣсне
по главата,
другъ го мушне,
въвъ ребрата!
Пуси Герчо
съ таабурата
Що му дойде
до главата!

С. Д.

Отче нашъ.

[(Разказъ отъ мѣсечината).]

— Тая вечеръ, почна да разказва мѣсечинката, азъ гледахъ въ прозореца на една стая, дѣто малки дѣца братя и сестри се готвѣха да спятъ.

Най-малката отъ всички бѣше на четири години, но знаеше да чете «Отче нашъ» не по-лошо отъ другитѣ. Тукъ майка ѝ всѣка вечеръ седѣше при нея до постелята и слушаше, какъ тя се моли. Послѣ я цѣлуваше, поставяше я въ леглото и чакаше, до като малката заспи. Дълго тя не чакаше. Малкитѣ оченца скоро се затваряха тихо и спокойно.

Тая вечеръ малката лежеше въ леглото, покрита съ чиста бѣла покривка, върху която бѣ сложила леко ржчикитѣ си. Лицето ѝ изглеждаше мило и сладко. Тя високо почна да чете «Отче нашъ»..

— Стой, прѣкъсна я майка ѝ. Какво каза ти подиръ думитѣ: «хлѣбъ нашъ насущний даждъ намъ днесъ?» Ти нѣщо прибави азъ чухъ! повтори!

Малката мълчеше и смутено гледаше майка си.

— Да, какво прибави ти още подиръ думитѣ: «хлѣбъ нашъ насущний?» повтори майката.

— Мамо, не ми се сърди, прошепна малката, като уви ржцѣ около майчината си шия, азъ поискахъ съ хлѣба и малко сирене.